

„De bliver dog Dem selv lig, Hr. Hansted! Hvor kan De nu finde paa at udmale det uskyldige lille Selskab med saa forskrækkelige Farver. Det var jo ganske tarveligt og bestod næsten udelukkende af Familjen. Der var jo endnu Sorg hos Generalkonsulens for lille Kaj. Jeg husker i hvert Fald, at alle Damerne var i sort. Jeg ogsaa.“

„Ja — De ogsaa! Og over den sorte Silke lyste de hvide Skuldre —“

„Hr. Hansted, De glemmer Dem selv,“ sagde hun fornemt irettesættende. — — „Hvor kommer De forresten til at tænke paa saadanne ligegyldige gamle Ting?“

„Jo, jeg skal sige Dem, Frøken Tønnesen, — jeg gør idag mit Regnskab op.“

„Men mig skylder De ikke noget,“ afbrød hun ham hurtigt. „Ikke engang en Forklaring.“

„Jo, det er just det, jeg gør. Jeg skylder Dem meget mere, end De vistnok aner. Nu kan jeg godt sige Dem det, — ja nu er det min Pligt at sige Dem det—hin Aften afgjorde Gud min Skæbne. Og De, Frk. Tønnesen, var Redskabet i hans Haand!“

Han standsede og betragtede hende med et brændende Blik, der lyste af hellig Nidkærhed.

„Vil De sige mig“ — fortsatte han — „føjte De det dengang selv paa samme Maade?“

„Jeg forstaar slet ikke, hvad De mener,“ sagde hun i stigende nervøs Uro og paaskyndede sin Gang.

„Aa jo, De forstaar mig sikkert nok. Og se, nu vil jeg tale aabent til Dem, Frøken Ragnhild. Jeg har tænkt mig, at Tiden maaske nu var kommen, da jeg kunde gøre Gengæld. Nu er jo ogsaa De bleven ene. Den, der hidtil var Deres Ledsager her, er nu rejst. Maaske kan der da blive lidt Gehør ogsaa for mig. — — Ja, nu ser De saa utaalmodig ud. Jeg veed det nok, . . . jeg mishager Dem. Men det gør ingenting. Blot jeg kan faa Deres Sjæl i Tale. Og det faar jeg nok tilsidst. Om ikke nu, om ikke idag eller imorgen, saa naar min Time slaar!“

„Jeg troer ikke, det nytter, vi taler om den Slags Emner, Hr. Hansted. De veed, vi tænker saa forskelligt, at — —“